

זמר

1.

כמעט לא נותרו לי זכרונות.
השתמשתי בכלם להאכיל את האש.
שבעים פנים לרע. פנים אחד לאהבה.
המוזיקה מבעירה מלים
טורי השירים מתרוקנים מיפיים
בדרךם לאמת. החרב בוחק אז מגעגועים.

2.

נשארתי בבית לבד.
זה כמעט אשר – העצמי שלא נתן להעניקו לאיש.
ולא שאיני משתדלת. אני מטילה עצמי לרגלי הבאים.
אני כמעט מתה מאהבה. לא, זה לא נכון.
אני מתה מאהבה. כי מה אני עושה בצחיח אם לא יושבת
וקוראת בכפות ידי, בספרים, את מה שאיני יודעת איך להעניק.

3.

לשם מה עלי לכתוב? אני הרי חושדת בכל האלים.
נדמים לפרצה, בין אור לחמר, כרשתות העכביש: בשר האגוזים לכן ומתוק; מכלי גז-
הבשול נשאים על כתפי עובדי הפז; האמת של ברניני מאשרת: אבן עירמה וצוחקת;
הייתי יכולה כל היום להמשיך למנות נסים. ומדוע בעצם לא?
כי גם אני רווית שמש, נחלשת ונושרת לאדמה, ללא-נודע על העולם. גם אני מבהלת
כי לא מטל עלי דבר רק להנות מעץ החיים. מהיותי תלויה מעץ החיים.

4.

או שאמר זאת מהר או שאשתק.

יש שתי דרכים לכתב.

עם סכין שלופה באור, באגרוף ימין. בשמאל, הלב שעקרתי מהחזה.

וצעקה – בואו הנה נראה אתכם עכשו, פחדנים.

או בספין אחוזה בין השנים. ושתי הידים מגששות לזיז בבור.

ונהמה – בואו הנה. נראה אתכם אמיצים לעלות מהחלומות לתבוסה.

5.

אני בת אלים. פעם במאה שנים הם רוכנים אלי

עם שן או נוצה או רסיס זהב. פעם במאה הם מכבדים את הצפיה שלי

ואוספים לערמה את האותיות שהתפזרו כשנפלתי פרש משמש

לאדמה. אבל איני חיה ממש. אני חולמת

לא על מה שעתיד לבוא. אני חולמת כמוכם – לשוב על עקבותי.

6.

בלילה, לכר, בכיתי. המת צפוף הנוצות

נחבל בעוכרו דרכי אל האור. לפני שנה

הוא טס פרוש כנפים מעל המים השחורים

נמוך מתיז בפוטנציאל הקרח

תנועות. אבל לא נמצאתי ראויה ללדת

חיים מתוך הסמל – איני יודעת למה.

בלילה, לפתע, בכיתי, פני לעבר השני.

צפרים אפרות גזוזות כנפים מנתרות בחול.

לו היה ממריא מתוכי היה בן שנה.

לוח השנה מנגן את ימי האבל

ועל סף השנה אני שומעת אושה שהייתי עתידה לתת לה שם

והיא בור בבורות האפלה

איזו טענה היא טענת אמת:

האשר – אני אחוזה בידי מה שאני אוחזת
היגון – אני אחוזה בידי מה שאני אוחזת
האלהים – אש בוערת ואינה מבעירה

מות – מדי יום חודרים חזיונות לנפש ומפים בה עד שהגוף נופל, עצום עינים,
לידי המראות
הפושטות אליו יד.

משורר כבר אמר על משורר: תכליתו של המשורר להפך לסוס.

תשוקתה של המשוררת היתה להפך לפרה בזרועות גבר אחד. חלב יזל על הרצפה,
חמאה ברפת בה אהיה לפרתה

האם את מבטיחה להיות נאמנה לאשה אחת בבריאות ובחלי בעשר ובעני באמללות
ושמחה – האם את מבטיחה לאהב אותה ולכבד אותה – לשבת בחשכה, צפופה
בנקדת ארכימדס, עם ספר זרוע שלדי-עלים, רקמות-עצה חומות כירח, ושעון מזהב
שקרביו לולאות כפור, האם את מבטיחה לשמח את לבה בסודן הרחוק של אותיות,
המסגלות להרים משאות כבדים כי נולדו מרקמות עצבים ודם וקרבן, האם את מבטיחה
להיות לה כאם כאחות, האם את מסגלת להקשיב למעשה יריך שלך בעודך מחברת
נפש ופתן וכוכב האם את רוצה לעמד באור האלכימיה העז כשחמר המטפורה משחרר
אש להצית אש, לא אנלוגית, ממשית של תשוקה להושיט יד אל מה שנדמה רחוק
ואבוד כפלנטה זניחה באבק והוא חם ופועם וסמוך, מאחור, בדלת, צלה מבקש לההפך
לצחוק, קולות ההבשלה של התפוזים, והגוף יבשה לא יטבע לעולם נע בין אור לפנינה
לסמל, יפי המחריב הוה. האם את מבטיחה לצאת מהאמת ומהשקר לאשר האינאונים
של ההכרח, למהיריות הלכן של השנויים האם את מבטיחה האם את נשבעת האם את
יכולה להסמך בין הזכרונות לאמת מבלי שרפאים יצאו מקירות לגמע את השמש
הזורח מבעד לבהו מעשיך והיומיום יכנס עם האל שמת, ויחצה אותך, משתאה, בין
ראיה להיות.